

Pred vami se nahaja čudovita knjiga, ki je zagotovo ne boste mogli spustiti iz rok. Napisana je za vsakogar: tako za tistega, ki je že doživel intenzivno duhovno izkušnjo, kot tudi za tistega, ki se o tem še sprašuje in si jo želi doživeti. Bralca popelje na pot samoodkrivanja, katere smisel ni zgolj spoznavanje prejšnjih življenj, temveč je usmerjena v terapevtsko razrešitev posameznikovih izzivov tuzemskega življenja.

Dr. Brian Weiss je to knjigo napisal kot psihiater, ki je s svojimi pacienti prestopil prag konvencionalne medicine in psihoterapije ter vstopil globoko v svet nezavednega. Tam je odkrival plast za plastjo spominov, ki so povzročali strahove, fobije in tesnobe, ki jih je uspešno ozdravil s pomočjo regresije v prejšnja življenja. Knjiga je slikovita pustolovščina skozi življenja, ki jih je Catherine doživela skozi večnost njenega obstoja v različnih telesih in raznih zgodovinskih obdobjih. Njena prejšnja življenja so natančno opisana, obenem pa v vsakem prehodu v posmrtno življenje prejmemo sporočila duhovno naprednih mojstrov. To so sporočila, ki nam bodo koristila, da se tudi sami lažje spomnimo sebe, svojega namena in svoje vloge, ki smo si jo kot duša izbrali v tem življenju.

V zadnjem stoletju se je tančica med svetovi začela tanjšati in ljudje smo začeli spoznavati tudi tiste dimenzije, ki so onkraj našega vsakodnevnega zavedanja. Še pred desetletji so ljudje živeli v pozabi o tem, kdo smo v celosti svojega

obstoja. Toda zdaj tudi s to knjigo, ki je bila napisana že leta 1988, odkrivamo, da smo več kot le telo in da naša identiteta presega identiteto zemeljskega ega. Spoznavati začnemo, kdo smo, od kod prihajamo in kam gremo po tem življenju.

V tem izjemnem obdobju številni zdravniki, psihiatri in psihologi v svojih ordinacijah doživljajo razkritja skozi izkušnja svojih pacientov, ki v globokem stanju transa obujajo svoje spomine na druga življenja in svetove onkraj tuzemskih čutnih zaznav.

Tudi sama sem lahko prejšnja življenja povsem sprejela, šele ko so me o njihovem obstoju prepričali moji klienti in njihove izkušnje v globokem transu. Neverjetno je, kako se lahko nekdo prebudi iz sanj pozabe in izgubljenosti v tem svetu, s čimer pridobi moč, da zaživi polno življenje. Osebnost sem navdušena na tem, kako deluje svet višje dimenzije Duha, saj sem osebno izkusila vodstvo, ki me je pripeljalo do prebujenja moje višje zavesti. Tudi sama sem izkusila čudežnost prebujenih sposobnosti jasnovednosti, jasnovidenosti in jasnočutnosti, ki so vtakane v višje dimenzije zavesti.

Duhovna dimenzija nam pravi, da je namen tega, da bi se lažje spomnili svoje resnične naloge in namena, s katerim smo na Zemlji, in da bi se v tem prebujenem, ozaveščenem stanju lažje povezali z življenjsko silo ter delovali iz višje točke zavesti in zavedanja.

Svet je na razcepu in bolj kot kdajkoli prej so prebujeni, ozaveščeni ljudje ključnega pomena za našo civilizacijo, saj bomo le v skladu z višjo zavestjo lahko sobivali na tem planetu.

Na kolektivnem nivoju prihaja do prebujanja zavesti. Vrača se nam spomin, da smo ljudje veliko več, kot se

zavedamo, da v sebi nosimo neskončen potencial kot duše in da domena duhovnega ni več samo za peščico izbranih, temveč je edina možnost in edini odgovor na življenjske zaplete, v katerih se znajdemo tako kot posamezniki kot tudi človeštvo kot celota.

ASYA ŠIROVNIK MOŠKON,
mednarodno izobražena in priznana regresoterapevtka, edina licencirana regresoterapevtka Newtonovega Instituta v Sloveniji, dpl. hipnoterapevtka novozelandske Napredne hipnoterapevtske šole in ustanoviteljica Mednarodne šole napredne transcendentalne hipnoterapije; v okviru svoje organizacije Sirovnik Institute vodi lastne transformacijske programe doma in v tujini

Vem, da za vse obstaja razlog. V trenutku, ko se nekaj zgodi, morda nimamo vpogleda v to, kar se dogaja, niti ne znamo predvidevati, kaj se bo iz tega razvilo, toda s časom in potrpežljivostjo vse pride na dan.

Tako je bilo s Catherine. Spoznal sem jo leta 1980, ko je bila stara sedemindvajset let. K meni je prišla, da bi ji pomagal pri paničnih napadih, tesnobi in fobijah. Čeprav je te simptome imela že od otroštva, so se v zadnjem času močno poslabšali. Ugotavljala je, da je vsak dan bolj čustveno ohromljena in manj zmožna delovati. Bila je zelo prestrašena in tudi depresivna.

V nasprotju s kaosom, ki je v tistem času vladal v njenem življenju, je moje teklo gladko. Imel sem dober, trden zakon, dva majhna otroka in moja kariera se je uspešno razvijala.

Že od začetka se je zdelo, da moje življenje poteka premočrtno. Odrastel sem v ljubečem domu. Brez posebnih težav sem zmeraj bil dober učenec in v drugem letniku fakultete sem se odločil, da postanem psihiater.

Leta 1966 sem kot član Phi Beta Kappa, društva študentov z izjemnimi akademskimi dosežki, na univerzi Columbia v New Yorku diplomiral s posebno odliko. Nato sem študiral na medicinski fakulteti univerze Yale in leta 1970 magistriral.

Potem ko sem opravil staž v Medinskem centru Bellevue na Univerzi v New Yorku, sem se vrnil na Yale, da bi

dokončal specializacijo iz psihiatrije. Ko sem jo zaključil, sem sprejel mesto na Univerzi v Pittsburghu. Dve leti zatem sem se zaposlil na Univerzi v Miamiu kot predstojnik oddelka za psihofarmakologijo. Tam sem bil deležen državnega priznanja na področjih biološke psihiatrije in preučevanja zlorabe substanc. Po štirih letih na univerzi sem napredoval do naziva izrednega profesorja psihiatrije na medicinski fakulteti in bil imenovan za predstojnika oddelka za psihiatrijo v veliki bolnišnici, ki je bila del miamijske univerze. Do tedaj sem objavil že sedemintrideset znanstvenih prispevkov in poglavij v knjigah s svojega področja.

Leta discipliniranega študija so moj um navadila, da sem razmišljal kot znanstvenik in zdravnik, takšno razmišljanje pa me je ukalupilo v ozke poti konservativnosti v mojem poklicu. Zaupal nisem ničemur, česar ni bilo mogoče dokazati s tradicionalnimi znanstvenimi metodami. Poznal sem nekaj raziskav s področja parapsihologije, ki so jih opravili na pomembnejših ameriških univerzah, vendar niso vzbudile moje pozornosti. Vse to se mi je zdelo veliko preveč neverjetno. Nato sem spoznal Catherine. Osemnajst mesecev sem uporabljal konvencionalne terapevtske metode, da bi ji pomagal odpraviti simptome. Ko je bilo videti, da nobena ne pomaga, sem poskusil s hipnozo. V nizu transov se je Catherine spomnila dogodkov iz »prejšnjih življenj«, za katere se je pokazalo, da so povzročili njene simptome. Delovala je lahko tudi kot kanal informacij, ki so prišle od visoko razvitih »duhovnih entitet« in razkrile mnoge skrivnosti življenja in smrti. Že v nekaj mesecih so njeni simptomi izginili in postala je bolj zadovoljna ter notranje umirjena kot kadarkoli prej.

Nič, kar sem vedel do tedaj, me ni pripravilo na to. Nad dogajanjem sem bil popolnoma osupel.

Za to, kar se je zgodilo, nimam znanstvene razlage. S človeškim umom je povezano vse preveč stvari, ki so nedostopne našemu razumevanju. Mogoče se je Catherine pod hipnozo lahko osredotočila na tisti del svojega nezavednega uma, v katerem so shranjeni dejanski spomini iz prejšnjih življenj. Mogoče je dobila dostop do tistega, kar je psihoanalitik Carl G. Jung poimenoval kolektivno nezavedno, vir energije, ki obdaja vse nas in vsebuje spomine celotnega človeštva.

Znanstveniki začenjajo iskati te odgovore. Kot družba lahko veliko pridobimo od raziskav, ki se ukvarjajo s skrivnostmi uma, duše, nadaljevanja življenja po smrti in vpliva doživetij iz prejšnjih življenj na naše sedanje vedênje. Razpravljanje o tem se seveda lahko razveji v nešteto smeri, še zlasti v medicini, psihiatriji, teologiji in filozofiji. A strogo znanstveno raziskovanje tega področja je še v povojjih. Storjenih je že bilo nekaj korakov, da bi odkrili te informacije, toda ta proces je počasen in mnogi znanstveniki kot tudi laiki se nanj odzivajo s precejšnjim odporom.

Vsa človeška zgodovina je zaznamovana z odporom do sprememb in sprejemanja novih idej. O tem priča bogata zbirka poročil. Ko je Galileo odkril Jupitrove lune, astronomi tistega časa niso hoteli sprejeti tega dejstva; niti ogledati si jih niso hoteli, ker se obstoj teh Jupitrovih satelitov ni ujemal z njihovimi sprejetimi prepričanji. Enako je zdaj s psihiatri in drugimi terapevti, ki nočejo raziskati in ovrednotiti številnih zbranih dokazov o tem, da zavest preživi smrt telesa, in o spominih na prejšnja življenja. Njihove oči ostajajo trdno zaprte.

Ta knjiga je moj mali prispevek k nenehnemu raziskovanju na področju parapsihologije, zlasti tistega njenega dela, ki se ukvarja z našimi doživetji pred rojstvom in po smrti. Vsaka beseda, ki jo boste prebrali, je resnična. Ničesar nisem dodal, črtal pa sem samo tiste dele, ki so se ponavljali. Rahlo sem spremenil Catherinino identiteto, da bi zagotovil zaupnost. Štiri leta sem potreboval, da sem napisal, kaj se je zgodilo – štiri leta, da sem zbral pogum in se podal v poklicno tveganje, ki ga prinaša razkritje takšnih nekonvencionalnih informacij.

Nekega večera, ko sem bil ravno pod prho, me je prešinilo, da moram te dogodke nujno zapisati. Imel sem močan občutek, da je čas pravi; da teh informacij ne smem več zadrževati zase. Lekcije, ki sem se jih naučil, so bile namenjene temu, da jih delim z drugimi, namesto da jih ohranim zase. Spoznanja so prišla skozi Catherine in so morala zdaj priti skozi mene. Vedel sem, da nobena možna posledica, s katero bi se moral soočiti, ne bo tako uničujoča, kot če ne bi delil spoznanj, ki sem jih prejel o nesmrtnosti in pravem smislu življenja.

Planil sem izpod prhe in sedel za pisalno mizo s kupom avdiokaset, na katerih sem posnel terapevtske seanse s Catherine. V zgodnjih jutranjih urah sem pomislil na svojega dedka madžarskega rodu, ki je umrl, ko sem bil še najstnik. Kadarkoli sem mu rekel, da se bojim kakega tveganja, me je ljubeče hrabil s ponavljanjem angleške fraze, ki mu je bila najljubša: »Vat the hell,« je dejal, »vat the hell.«

Ko sem v svoji čakalnici prvič videl Catherine, je nosila živo škrlatno obleko in živčno prelistavala revijo. Videlo se je, da je zasopla od razburjenja. Prej je dvajset minut hodila gor in dol po hodniku pred pisarnami oddelka za psihiatrijo ter se poskušala prepričati, da mora zdržati do srečanja, za katerega sva bila dogovorjena, čeprav bi najraje zbežala.

Stopil sem v čakalnico, da bi jo pozdravil, in rokovala sva se. Začutil sem, da je njena dlan mrzla in vlažna, kar je potrjevalo njeno tesnobo. Resnično je kar dva meseca zbirala pogum, preden se je dogovorila za prvo srečanje, čeprav sta ji dva moja sodelavca, ki jima je zaupala, toplo priporočila, naj poišče mojo pomoč. Končno je le prišla.

Catherine je izjemno privlačna ženska s srednje dolgimi svetlimi lasmi in očmi lešnikove barve. V tistem času je delala kot laborantka v isti bolnišnici, kjer sem bil vodja oddelka za psihiatrijo, dodaten denar pa je zaslužila tako, da je pozirala kot model za kopalke.

Pospremil sem jo v svojo delovno sobo, mimo kavča do velikega usnjenega naslonjača. Sedla sva si nasproti, med nama je bila moja polkrožna pisalna miza. Catherine se je naslonila nazaj in molčala, ker ni vedela, kje naj začne. Čakal sem, ker se mi je zdelo boljše, da ona izbere, s čim bo začela, toda čez nekaj časa sem jo začel sam spraševati o njeni preteklosti. Na tem njenem prvem obisku sva začela odkrivati, kdo je in zakaj je prišla.

V odgovorih na moja vprašanja mi je Catherine povedala zgodbo svojega življenja. Bila je srednja od treh otrok; odraščala je v konservativni katoliški družini v majhnem massachusettskem mestu. Brat, ki je bil tri leta starejši, se je veliko ukvarjal s športom in užival svobodo, kakršna njej ni bila nikoli dovoljena. Mlajša sestra je bila ljubljenska obeh staršev.

Ko sva se začela pogovarjati o njenih simptomih, je postala vidno bolj napeta in živčna. Govorila je hitro, se nagnila naprej in se s komolci naslonila na mizo. Življenje so ji že od nekdaj zastrupljali strahovi. Bala se je vode, bala se je, da bi se zadavila, in to tako zelo, da ni mogla pogoltniti tablete, bala se je letal, bala se je teme in groza jo je bilo umiranja. Nedavno so se njeni strahovi še poslabšali. Da bi se počutila varno, je velikokrat spala v garderobni sobici svojega stanovanja. Preden je zaspala, se je mučila dve ali tri ure. Ko se je to končno zgodilo, je bil njen spanec plitev in nemiren; pogosto se je zbujala. More in epizode hoje v spanju, ki so jo trpinčile v otroštvu, so se začele vračati. Strahovi in simptomi so jo vse bolj hromili, tako da je postajala vedno bolj depresivna.

Ko je nadaljevala, sem zmeraj bolj čutil, kako globoko trpi. V letih svoje prakse sem pomagal že mnogim pacientom, kakršna je bila Catherine, da so se prebili skozi agonijo svojih strahov, in bil sem prepričan, da lahko pomagam tudi njej. Sklenil sem, da bom začel s tem, da se bova spustila v njeno otroštvo, kjer bova iskala izvorni vzrok njenih težav. Takšni vpogledi navadno pomagajo omiliti tesnoba. Če bo treba in če ji bo uspelo pogoltniti tablete, ji bom ponudil kak blag anksiolitik, da se bo lažje sprostila. To je bil standardni, šolski pristop za Catherinine simptome; za zdravljenje hudih

kroničnih strahov in tesnobe se nikoli nisem obotavljal uporabiti pomirjeval ali celo antidepresivov. Dandanes ta zdravila predpisujem veliko bolj varčno in samo občasno, če sploh jih. Nobeno zdravilo ne more seči do pravih vzrokov teh simptomov. To so mi dokazale izkušnje s Catherine in drugimi podobnimi pacienti. Zdaj namreč vem, da je mogoče ozdraviti dejanski problem, ne samo potlačiti ali prekriti simptome.

Med najinim prvim srečanjem sem jo vedno znova blago vračal v otroštvo. Spomnila se je presenetljivo malo dogodkov iz svojih najzgodnejših let, zato sem si v mislih naredil opomnik, da bi bilo dobro uporabiti hipnoterapijo kot možno bližnjico za sprostitve te potlačitve. Catherine se ni mogla spomniti nobenih posebej travmatičnih trenutkov iz otroštva, ki bi pojasnili epidemijo njenih strahov.

Ko se je trudila in napejala možgane, da bi se spomnila, pa so le prišli na dan delci spominov. Ko je bila stara kakih pet let, je doživela paniko, ko jo je nekdo z odskočne deske potisnil v bazen. Vendar je povedala, da se tudi pred tem pripetljajem nikoli ni počutila dobro v vodi. Ko je bila stara enajst let, je njena mama postala resno depresivna. Njen odmik od družine je bil tako čuden, da je morala naposled k psihiatru, ta pa je odredil zdravljenje z elektrošoki. Zaradi njih je imela težave s pomnjenjem. Catherine je to, kar se je dogajalo z njeno mamo, prestrašilo, toda ko si je mama opomogla in postala spet taka kot prej, so njeni strahovi izginili. Oče je imel dolgo zgodovino pretiranega uživanja alkohola in Catherinin brat ga je moral včasih privleči domov iz bližnje gostilne. Ker se je njegovo popivanje stopnjevalo, je to vodilo do pogostih preprirov z mamo, ki je potem

postala slabe volje in se je potegnila vase. Toda Catherine je to dojemala kot sprejet družinski vzorec.

Zunaj doma je bilo bolje. V srednji šoli je hodila na zmenke in se družila s prijateljicami, s katerimi se je večinoma poznala že več let. Vendar pa je le s težavo komu zaupala, zlasti če ni pripadal njenemu malemu prijateljskemu krogu.

Njena vera je bila preprosta in o njej se nikoli ni spraševala. Vzgojena je bila v tradicionalni katoliški ideologiji in praksah. Nikoli ni zares podvomila o verodostojnosti in utemeljenosti svoje veroizpovedi. Verjela je, da si, če si dober katolik in živiš v skladu z zapovedmi svoje veroizpovedi in njenimi obredi, nagrajen s tem, da greš v nebesa; če ne, izkusiš vice ali pekel. O tem dokončno odločata patriarhalni bog in njegov sin. Kasneje sem izvedel, da Catherine ne verjame v reinkarnacijo; v resnici je o njej vedela zelo malo, čeprav je nekaj prebrala o hindujcih. Ideja reinkarnacije je bila v nasprotju z njeno vzgojo in razumevanjem. Nikoli ni prebrala ničesar metafizičnega ali okultnega, ker je to področje niti ni zanimalo. V svojih prepričanjih se je počutila varno in gotovo.

Po srednji šoli je Catherine opravila dvoletni tehniški program za laboratorijskega tehnika. Zdaj je imela poklic, in ker jo je opogumila bratova selitev v Tampo na Floridi, je poiskala službo v Miamiu, v veliki bolnišnici, povezani z medicinsko fakulteto Univerze v Miamiu. Tja se je preselila spomladi 1974, stara enaindvajset let.

Catherininno življenje v rojstnem mestecu je bilo lažje, kot se je pokazalo za življenje v Miamiu, vendar je bila vesela, da je pobegnila pred družinskimi problemi.